

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Bemyndigelse til midlertidig at afvige fra visse Bestemmelser i Lov Nr. 112 af 7. Maj 1937 om Hærens Ordning samt i Lov Nr. 113 af 7. Maj 1937 om Søværnets Ordning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 647).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke, men hvis ikke Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 98 Stemmer, medens 6 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Statsministeren af Svend E. Johansen angaaende Sagen om Kontraktforholdet mellem De danske Statsbaner og Fabrikant Harry Jacobsen.

Formanden: Da den Sag, hvorom Forespørgselen drejer sig, allerede er rejst under Finanslovdebatten og det er bekendt, at Justitsministeren under Debattens Fortsættelse vil bringe en Redegørelse om denne Sag, er der over for mig rejst Indsigelse mod Forespørgselen Fremme. Afstemning vil være at foretage.

Forespørgselen Fremme

nægtedes med 108 Stemmer mod 5.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1941 til 31. Marts 1942.

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (V. Buhl): Der er under denne Finanslovdebat fra forskellig Side peget paa, hvor usikre Vilkaarene tegner sig for Statens Finanser i det Finansaar, der ligger foran os, og med Rette. Det gælder baade for Indtægternes og for Udgifternes Vedkommende, at de Faktorer, der bliver bestemmende for det Regnskabsresultat, der til sin Tid kommer til at foreligge, ikke nu er til at overse. Det er dog min Overbevisning, at det med de finansielle Rammer, der er lagt, ogsaa fortsat skal kunne lykkes at bevare det faste Hold i Finanserne, selv om det er givet, at der vil melde sig stigende Vanskeligheder, saafremt de ekstraordinære Forhold bliver af længere Varighed.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard lagde mig paa Sinde, at jeg burde bestræbe mig for at lægge Budgettet saa nær den endelige Balance som muligt, og det kan i og for sig lyde bestikkende, naar man, som det ærede Medlem, har den Opfattelse, at et Overskud er en betænkelig Ting, der helst bør undgaas. Der er imidlertid her den Vanskelighed, at man, naar Budgettet lægges, ikke er i Stand til at danne sig et holdbart Skøn over, hvorledes det samlede Regnskabstal vil falde ud for Udgifternes Vedkommende, idet der erfaringsmæssigt altid kommer nye Udgifter til i Finansaarets Løb, medens Indtægtsgrundlaget som Regel ikke bliver ændret. Sørger man da ikke for at have en Sikkerhedsmargen at løbe paa, hvad Indtægterne angaar, er man ude i en stor Risiko for paa Regnskabets Dag at ende i et Underskud. Saadan er Stillingen under normale Forhold, og i Tider som disse er Faren for at komme til kort med Indtægterne endnu større end ellers. Jeg skal gerne indrømme, at jeg har været særlig forsigtig med Budgetteringen af Skatterne for indeværende Finansaar. Det Beløb, hvormed Indkomstskatten blev opført paa Finansloven, er saaledes betydeligt lavere end det Udbytte, der var regnet med under Forhandlingerne paa Rigsdagen angaaende den nye Skattelov, og det skyldes, at der, som Udsigterne var paa det Tidspunkt, da Finansloven blev gjort færdig, maatte regnes med — og heri tror jeg, at man fra alle Sider var enig —, at Skatteindbetalingen vilde svigte i væsentlig Grad. Paa dette Punkt synes det at ville gaa bedre end ventet, og da ogsaa selve Ligningsresultatet viser en ikke ringe Fremgang, har jeg, som jeg gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen af det her behandlede Finanslovsforslag,